

VICENT FLOR

La fal·làcia de la transversalitat

Un analista polític qualsevol hauria de saber que allò que se'n diu nacionalisme, tot i la seua polisèmia complexa, és una ideologia i un moviment social eminentment polític. Tot nacionalisme, si més no a llarg termini, té la missió d'aconseguir la sobirania nacional per al territori que defensa. Fins i tot els (mal) denominats nacionalismes culturals, els que arrenquen del pensament de Herder i del romanticisme alemany, cerquen la construcció d'un estat (nacional) per a llurs cultures (nacionals).

Perquè no hi ha nacionalisme cultural, és a dir, només cultural. Un moviment que es limita, per exemple, a la recuperació d'una llengua no és pròpiament un nacionalisme. Els nacionalismes, doncs, són bàsicament polítics. Una altra cosa és que cadascun compte amb partits polítics i amb altres instruments, com associacions culturals i cíviqves, per aconseguir els seus fins (polítics).

Tot açò ve a compte d'un article del senyor Bono a EL TEMPS del 12 de juny, en què justifica l'estratègia transversalista d'una part del nacionalisme cívic del País Valencià. Hi afirma que els valencians tenim un sistema de partits que "s'expressa en un nacionalisme transversal". Com, senyor Bono? L'únic nacionalisme transversal al País Valencià (que no ho sap, vostè?) és l'espanyol. Ho comparteixen PSOE, EUPV i el PP (i l'extinta UV).

De fet, la majoria dels votants del PSOE i d'EU participen d'una identitat dual valenciano-espanyola, o més espanyola que valenciana (o, àdhuc, només espanyola). Els seus votants valencianistes (que en tenen, sí) són una minoria. Com és minoritària l'actuació valencianista de l'esquerra espanyola a la nostra nació. El PSOE, de fet, no ha garantit ni els mínims pel que fa a la llengua ni a la cultura. El conseller Tarancón, per exemple, pot convocar oposicions a secundària sense requisit lingüístic, perquè precisament el PSOE aprovà una llei de funció pública en què la llengua era un mèrit, no un requisit d'accés. A diferència de Galícia, on curiosament governa el PP, amb Manuel Fraga. Entre defensar el valencià cada dia de l'any i fer-ho de boqueta hi ha una diferència substancial.

Però podríem parlar també de vertebració del territori (on és la llei de comarcalització?); de finançament autonòmic (la proposta moderada de Zaplana sembla agosarada al PSOE i inconstitucional a IU!); d'ampliació competencial (per què el País Valencià té menys competències que Andalusia?); etc. Fins i tot els socialistes espanyols oficialitzaren en la llei de símbols l'himne regional, amb la lletra de Maximilià Thous inclosa. I és que, al PSOE, açò d'"ofrenar noves glòries a Espanya" li para d'allò més bé. On és, doncs, la suposada transversalitat valencianista?

A més a més, aquests partits nacionalistes espanyols (o que no ho són, senyor Bono?) instrumentalitzen el nacionalisme (una altra qüestió és que una part es deixi instrumentalitzar de gust) per amagar la manca d'un projecte per al nostre país. Des de la transició el PSOE (i EU) fa servir

el valencianisme com un mocador de paper i el llança quan s'ha mocat. Fins que no es torne a refredar. Un parell de dies pro Països Catalans i els altres 363 de l'any pro Espanya. És el rol que ens té adjudicat.

Darrere la transversalitat, sovint hi ha la voluntat de ressituar el valencianisme polític en la marginalitat del sistema de partits, tot satel·litzat pel PSOE, per tal que aquest, com a pretès garant de mínims del projecte fusteria, faça i desfaça ben de gust. Sobretot desfaça el

País Valencià. I no sols culturalment. Es tracta d'impedir que una força progressista pròpia condicione a les Corts Valencianes i al Parlament espanyol la política en clau valenciana.

Ah!, una última cosa: acusar el Bloc de voler encarar-se amb el nacionalisme cívic és, senzillament, mentida. És al Bloc, que això no interessa. Potser algun estrateg de la transversalitat no opina igual, però què hi farem! Només cal estudiar, per exemple, el tractament que rep el valencianisme polític, de fa anys, en les tribunes majors de la transversalitat per adonar-se'n.

Que tenim el país que tenim, ja ho sabem. Precisament per això cal no continuar fent de mocadors d'instruments dirigits des de Madrid.

"Darrere la transversalitat, sovint hi ha la voluntat de ressituar el valencianisme polític en la marginalitat del sistema de partits, tot satel·litzat pel PSOE."

Membre de l'Executiva Nacional del Bloc Nacionalista Valencià